

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoCsp/16/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1622202262
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1622202262.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Silvie Walterovej a Mgr. Zity Leimbergerovej, v právnej veci žalobkyňa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, Bratislava, Prievozská č. 2, zastúpený Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, Bratislava, Prievozská č. 2, v mene ktorej konajú Mgr. Martina Klačanová, JUDr. Marek Baraník a JUDr. Ján Dolejš, proti žalovanej: X. B. T. Y. Á. N. T. O. Á., I. X. XX.X.XXXX, G. Z. Q., E.K. Č.. XXX/XX, o zaplatenie sumy 1.852,66 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 8. marca 2024, č. k. 4 Csp 72/2022-147, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 8. marca 2024, č. k. 4 Csp 72/2022-147, potvrdzuje.
- II. Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 8.3.2024, č. k. 4 Csp 72/2022-147, zamietol žalobu žalobkyne a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 39, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 9, § 565, § 254 ods. 1, ods. 2, § 525 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o bankách“), § 2 písm. a/, písm. b/, písm. d/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“). Pokiaľ ide o vecné odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že pôvodná žalobkyňa BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzska republika, zapísaná v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúca prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočky zahraničnej banky, so sídlom v Bratislave, Karadžičova 2, IČO: 47 258 713, sa žalobou domáhala voči žalovanej zaplatenia sumy 1.852,66 € (1.565,10 € z titulu zvyšku dlžnej úverovej istiny, 249,78 € z titulu dlžných zmluvných úrokov z úveru, 17,78 € z titulu dlžného poistného z úveru, 20,00 € z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky), spolu so zmluvnými úrokmi vo výške 27 % ročne zo sumy 1.565,10 € od 17.1.2020 do zaplatenia a s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.832,66 € od 17.1.2020 do zaplatenia. V žalobe uviedla, že dňa 22.3.2019 uzavrela ako veriteľ so žalovanou ako dlžníkom zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty. Obsahom úverovej zmluvy bol záväzok žalobkyne poskytnúť žalovanej revolvingový úver vo forme úverového rámca do výšky 5.000,- €. Žalovaná po dobu trvania úverového vzťahu vyčerpala z poskytnutého úverového rámca peňažné prostriedky v celkovej výške 1.627,98 €. Uvedené potvrdzuje výpis z úverového účtu žalovanej a potvrdenie o odfinancovaní peňažných prostriedkov. Žalovaná svoj záväzok splácať úver včas a riadne neplnila. Napriek zmluvne dohodnutým

splátkam poskytnutého úveru uhradila žalobkyni do podania žaloby len časť dlžnej sumy a to 144,56 €. V dôsledku neplnenia dohodnutých splátok zo strany žalovanej žalobkyňa vyhlásila dňa 16.1.2020 mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa stal dlh žalovanej splatný v celom rozsahu.

1.2. Žalovaná sa k podanej žalobe písomne nevyjadřila.

1.3. Súd uznesením zo dňa 25.8.2023 č. k. 4 Csp 72/2022-125, v zmysle § 80 C.s.p. pripustil, aby na miesto pôvodnej žalobkyne do konania vstúpila terajšia žalobkyňa. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 4.10.2023.

1.4. V priebehu konania žalovaná uviedla, že po tom, čo stratila prácu, prestala úver splácať. Má 3 maloleté deti. Požiadala súd o splátky vo výške 20,- € mesačne.

1.5.1. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zo Zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a Rámcovej zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 23.3.2019 zistil, že žalobkyňa poskytla žalovanej úverový rámec vo výške 5.000,- € s aktuálnou výškou úverového rámca 1.600,- € a vydala jej kreditnú kartu. Výška prvého čerpania úveru predstavovala sumu 1.559,- €, ktorá bola poukázaná predajcovi tovaru označenému v zmluve v celkovej cene 1.559,- €. Žalovaná sa zaviazala splácať čerpaný úver a príslušné náklady v pravidelných mesačných splátkach vo výške minimálne 3 % z aktuálnej výšky úverového rámca. Termín splatnosti prvej splátky sa dohodol na 10. deň v mesiaci nasledujúci po mesiaci, v ktorom bolo uskutočnené prvé čerpanie revolvingového úveru, splatnosť splátok vždy 10. deň v mesiaci, úroková sadzba bola 27 % ročne, fixná. RPMN predstavovala 30,61 %, priemerná RPMN 23,58 %. Celková čiastka k zaplateniu pri výške čerpania úverového rámca 1.600,- € s výškou mesačnej splátky 153,63 € bola 1.843,56 €. Strany si taktiež dohodli výšku poplatku za poistenie úveru 5,29 %.

1.5.2. Z písomnosti žalobkyne zo dňa 23.1.2020 označenej ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX" súd zistil, že z dôvodu omeškania žalovanej so splácaním úveru (i napriek opakovaným výzvam na úhradu), veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 16.1.2020 a vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 1.852,66 €, zloženej z úverovej istiny vo výške 1.565,10 €, dlžných úrokov, poplatkov a poistného vo výške 267,56 € a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 20,- €. Žalovanej bolo toto oznámenie doručené 27.1.2020.

1.5.3. Z prehľadu splácania úverového prípadu č. XXXXXXXXXXXXXXXX spracovaného veriteľom vyplýva, že žalovaná na úver čerpala celkom sumu 1.614,08 €. Ďalej z tohto výpisu vyplýva, že žalovaná veriteľovi uhradila do zosplatenia úveru sumu 144,56 €. Do omeškania sa dostala so splátkou splatnou 10.7.2019. Z potvrdenia veriteľa o odfinancovaní peňažných prostriedkov registrovaných na vyššie uvedenom úverovom prípade žalovanej zo dňa 11.8.2022 je zrejmé, že žalovanej bola financovaná suma 1.614,08 €.

1.5.4. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení konštatoval, že dňa 21.6.2023 uzavrela pôvodná žalobkyňa ako postupca a žalobkyňa ako postupník zmluvu o postúpení pohľadávok z nesplácaných úverov, pričom z prílohy k tejto zmluve vyplýva, že predmetom postúpenia bola aj pohľadávka, ktorú si žalobkyňa uplatňuje voči žalovanej v tomto konaní.

1.5.5. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi pôvodnou žalobkyňou ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola uzavretá Zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úverový rámec. Právny vzťah založený predmetnou úverovou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákon č. 129/2010 Z. z.), keďže pôvodná žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy o úvere vystupovala ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaná vystupovala ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne. Vo všeobecnosti platí, že pod vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého je určitá osoba subjektom práva alebo povinnosti, ktoré sú predmetom konania. Pre posúdenie, kto je v spore vecne legitimovaný je rozhodujúce výlučne právo hmotné. V prípade dvojstranných právnych vzťahov, v ktorých strany stoja navzájom v spore, sa rozlišuje vecná legitímácia aktívna (na strane žalobcu) alebo pasívna (na strane žalovaného). Z hľadiska vecnej legitímácie je teda podstatné, že ten, kto žaluje, je aj v skutočnosti podľa hmotného práva nositeľom oprávnenia, o ktoré v konaní ide (aktívna vecná legitímácia), resp. ten, kto je žalovaný, je aj reálne nositeľom povinnosti, ktorá je predmetom konania. Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že ten, kto tvrdí svoje hmotnoprávne oprávnenie, alebo o kom sa tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, v skutočnosti toto oprávnenie nemá, alebo nie je

nositeľom tvrdenej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Súd konštatoval, že žalobkyňa svoju aktívnu vecnú legitimitáciu v tomto spore vyvodzuje zo Zmluvy o postúpení pohľadávok z nesplácaných úverov zo dňa 21.6.2023, uzavretej medzi pôvodnou žalobkyňou ako postupcom a terajšou žalobkyňou ako postupníkom, v spojení s prílohou k tejto zmluve, na základe čoho malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky voči žalovanej, ktorá je predmetom tohto konania, na žalobkyňu. Hoci v konaní už bolo na návrh pôvodnej žalobkyne právoplatne rozhodnuté o pripustení zmeny na strane žalobkyne, súd prvej inštancie poukázal na to, že v súlade s § 80 C.s.p. predmetný návrh posudzoval len z hľadiska toho, či bol podaný oprávnenou osobou, ďalej či po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod práva, o ktorom sa koná, a či ten, kto mal do konania vstúpiť na strane žalobkyne, so svojim vstupom súhlasí (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.8.2018 sp. zn. 8Cdo/28/2017). Uviedol, že v tomto štádiu konania nebol oprávnený hodnotiť, či sú inak naplnené predpoklady pre takéto právne nástupníctvo z pohľadu hmotnoprávnej úpravy. Otázkou, či tvrdené právo, ktoré malo byť prevedené, skutočne prešlo na iný subjekt sa totiž súd môže zaoberať len v rozhodnutí vo veci samej a nie pri skúmaní procesného nástupníctva (k tomu porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.5.2018 sp. zn. 1Cdo/163/2017, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Odo 743/2006). Skutočnosť, že súd už pripustil zmenu strany sporu na strane žalobkyne mu preto nijako nebránila v tom, aby skúmal, či v danom prípade došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z pôvodnej žalobkyne na terajšiu žalobkyňu a v nadväznosti na to, či je žalobkyňa v tomto spore aktívne vecne legitimitovaná.

1.5.6. Súd prvej inštancie dôvodil, že postúpenie pohľadávky je upravené v § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. So zreteľom na to, že veriteľom pohľadávky v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok bola banka, na platné postúpenie pohľadávky na žalobkyňu bolo taktiež nevyhnutné splnenie zákonných podmienok pre postúpenie pohľadávky vyplývajúcich z ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V tejto spojitosti poukázal na judikát R 60/2018, z ktorého právnej vety vyplýva, že postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon. V odôvodnení tohto rozhodnutia dovolací súd zdôraznil, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Poukázal taktiež na právnu vetu judikátu R 6/2022, v ktorej sa uvádza: „V sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitimitáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa.“ Krajský súd v Bratislave v rozsudku z 29.11.2022 sp. zn. 3Co/84/2021, vychádzajúc z uvedenej právnej vety skonštatoval, že postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je povinný nielen tvrdiť, ale i preukázať, že pred postúpením bola predmetná pohľadávka splatná, že banka dlžníka písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient i napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 kalendárnych dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nepreukázanie aktívnej vecnej legitimitácie postupníka, a to i v prípade, keď sa spotrebiteľ svojich práv v konaní výslovne nedovoľáva, nakoľko v takom prípade sa ustanovenie § 151 ods. 1 C.s.p. o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení neuplatní. Samotná pasivita žalovanej strany v tomto smere preto nemôže viesť k aplikácii ustanovenia § 151 ods. 1 a ods. 2 C.s.p. a zakladať povinnosť súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok (k tomu aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 246/2019).

1.5.7. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie dôvodil, že žalobkyňa bola povinná v konaní preukázať, že pôvodná žalobkyňa žalovanú v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách písomne vyzvala na splnenie jej splatného záväzku a táto i napriek tomu zostala v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 kalendárnych dní pred postúpením pohľadávky. V súvislosti s písomnou výzvou podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách poukázal súd prvej inštancie na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31.3.2022 sp. zn. 2 Cdo 266/2020, v ktorom dovolací súd v rámci riešenia dovolacej otázky „či výzva vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru predstavuje výzvu v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách“, dospel k záveru, že: „Obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá Zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách.“ Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 27.10.2022, sp. zn. 4 Cdo 75/2020 skonštatoval neprípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. ohľadne tejto dovolacej otázky s poukazom na to, že už bola vyriešená v spomínanom uznesení sp. zn. 2 Cdo 266/2020. Na vyriešenie tejto dovolacej otázky v uvedenom uznesení poukázal Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež v skoršom uznesení zo dňa 25.5.2022 sp. zn. 4 Cdo 252/2021. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa v iných veciach zvykne

v tejto súvislosti poukazovať na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.1.2022, sp. zn. 8 Cdo 169/2020. Tento jej poukaz je podľa súdu prvej inštancie ale nenáležitý, keďže v uvedenom rozhodnutí dovolací súd právnu otázku „či výzva vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru predstavuje výzvu v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách" neriešil. Dovolací súd tu iba v rámci skúmania, či nedošlo k porušeniu práva dovolateľky na spravodlivý proces, ohľadom námietky nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie dovolateľky stručne poukázal na závery, ku ktorým dospeli oba nižšie sudy. Vychádzajúc zo záverov uvedených v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/266/2020 je zjavné, že v okolnostiach prejednávanej veci za písomnú výzvu v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno považovať oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 23.1.2020. Uvedené obzvlášť platí v situácii, keď samotné zosplatenie úveru nebolo možné považovať za účinné, keďže v konaní nebolo ničím preukázané (a ani žalobkyňou tvrdené), že by pôvodná žalobkyňa pred doručením oznámenia o mimoriadnej splatnosti úveru žalovanú upozornila na možnosť zosplatenia úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Keďže žalobkyňa v konaní nepreukázala existenciu písomnej výzvy v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, súd prvej inštancie konštatoval, že neboli splnené všetky zákonné podmienky vyplývajúce z uvedeného ustanovenia pre postúpenie predmetnej pohľadávky na žalobkyňu, čo predstavuje dôvod neplatnosti tohto postúpenia v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na neplatnosť postúpenia predmetnej pohľadávky nie je daná ani aktívna vecná legitímácia žalobkyne v tejto veci. Súd preto žalobu v celom rozsahu zamietol. 1.6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. dôvodiac, že žalovaná síce mala v konaní plný úspech, keďže žaloba bola zamietnutá, súd jej však nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi nepriznal, pretože jej v konaní žiadne trovy nevznikli (viď R 72/2018).

2.1. Proti uvedenému rozhodnutiu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie dôvodiac, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.2. K otázke nesprávneho právneho posúdenia spočívajúceho v aplikácii nesprávneho zákonného ustanovenia na prejednávaný prípad a aktívnej vecnej legitímácii žalobkyne odvolateľka uviedla, že z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že súd na súdený prípad nesprávne aplikoval § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Dôvodila, že z dikcie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že veriteľ môže uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka iba vtedy, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach. V takom prípade je potrebné, aby bol dlžník v omeškaní aspoň tri mesiace so zaplatením určitej splátky, a zároveň je dodávateľ povinný dlžníka upozorniť na možnosť zosplatenia, a to v lehote nie kratšej ako 15 dní. Odvolateľka uviedla, že medzi jej právnym predchodcom a žalovanou bola dňa 23.3.2019 uzatvorená zmluva, v zmysle ktorej bol žalovanej poskytnutý spotrebiteľský revolvingový úver (Kreditná karta) s výškou úverového rámca 5.000,- € (bez ohľadu na to, že výška mesačnej splátky bola dohodnutá na min. 3 % z aktuálnej výšky úverového rámca). Žalovaná neplnila svoje povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy, a tak právny predchodca žalobkyne podaním zo dňa 23.1.2020 vyzval žalovanú v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka na splatenie celého zostávajúceho dlhu. Právny predchodca žalobkyne k predmetnej výzve zaslal aj doručku, z ktorej vyplýva, že výzva sa dostala do dispozičnej sféry žalovanej. Žalobkyňa má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže v prejednávanom prípade nebolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté plnenie v splátkach, v dôsledku čoho na vec ani nemožno aplikovať § 565 Občianskeho zákonníka, resp. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa má za to, že z dôkazov v súdnom konaní jednoznačne vyplýva, že v Zmluve absentovala medzi pôvodným veriteľom a žalovanou dohoda o plnení v splátkach na dobu určitú. Zdôraznila, že v uvedenom prípade bol medzi zmluvnými stranami dojednaný revolvingový úver vo forme kreditnej karty - a nie klasický splátkový úver. Ide o úver, ktorý umožňuje klientovi čerpať poskytnuté zdroje opakovane, bez nutnosti žiadať o povolenie čerpania banku. Ak klient vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí jednorazovo, hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii celý úverový rámec. Ak vyčerpanú sumu spláca postupne, bude mať stále k dispozícii tú časť úverového rámca, ktorá nie je vyčerpaná a ktorá sa zároveň s každou splátkou zvyšuje. V predmetnom prípade tak nebolo dojednané plnenie v splátkach. Štandardná splátka, ktorú bola žalovaná povinná plniť, bola v tomto prípade len dojednaným opakujúcim sa plnením v existujúcom záväzku vzťahu na dobu neurčitú. To znamená, že by sa žalovaná rozhodla

finančné prostriedky vôbec v daný mesiac nečerpať, nevznikla by jej ani povinnosť uhradiť tú-ktorú mesačnú splátku. Z uvedeného dôvodu teda nemožno hovoriť o tom, že bolo plnenie v splátkach dojednané (nakoľko povinnosť uhradiť splátku bola podmienená čerpaním úveru). Podľa Občiansky zákonník II. § 451-880. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck. Števček M... [et al.] 2019, 2131 s. ISBN 978-80-7400-770-5: „Pri plnení v splátkach je dlh, ktorého výška je vopred určená, rozdelený na dve alebo viac čiastkových plnení, ktorých súčet predstavuje celkový objem záväzku. Od plnenia v splátkach je potrebné dôsledne odlišiť opakujúce sa plnenie, resp. plnenie opakujúcich sa dávok v trvajúcim záväzkom vzťahu. Celková výška dlhu nie je v tomto prípade vopred stanovená (aj keď ju možno objektívne predvídať vo vzťahoch na dobu určitú) a závisí od doby trvania samotného záväzku. Záväzkové vzťahy s opakujúcim sa plnením nezanikajú splnením v pravom slova zmysle slova, ale uplynutím času, výpoveďou, dohodou alebo iným odlišným spôsobom.“ V súlade s § 563 Občianskeho zákonníka preto došlo výzvou zo dňa 23.1.2020 zo strany pôvodného veriteľa k uplatneniu si svojho práva, keď od dlžníka požadoval splatenie dlhu, nakoľko v čase trvania dlhu nebol dohodnutý čas jeho úplného splatenia a až touto výzvou pôvodný veriteľ určil splatnosť predmetného záväzku žalovanej. Na základe uvedeného je žalobkyňa názoru, že súd vo svojom odôvodnení nesprávne aplikoval na posudzovaný prípad § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, § 565 Občianskeho zákonníka a naopak na vec opomenul aplikovať § 563 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho vychádza rozhodnutie súdu prvej inštancie z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala na skutočnosť, že zmluva bola v spornom prípade uzavretá na dobu neurčitú. Uvedené vyplýva z článku 2 ods. 2.1. Zmluvy : „ZoRSÚ je uzatvorená na dobu neurčitú.“ Odvolateľka ďalej poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/250/2014, podľa ktorého: „Forma výzvy k splneniu dlhu nie je predpísaná, postačí preto aj ústny prejav. Za kvalifikovanú výzvu sa považuje aj žaloba, v ktorom prípade nastáva prvý deň po doručení žaloby dlžníkovi. Aj páchatel' trestného činu je v omeškaní nasledujúci deň po dni, kedy bol požiadany poškodeným o zaplatenie dlhu (spôsobenej škody).“ Na základe uvedeného žalobkyňa považuje za nesporné, že jej právny predchodca vyzval žalovanú písomným podaním zo dňa 23.1.2020 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX. Predžalobná výzva“ v súlade s § 563 Občianskeho zákonníka k úhrade dlhu vzniknutého zo zmluvy vo výške 1.852,66 € vrátane príslušenstva a prípadných poplatkov. K predmetnej výzve doložila aj doklad preukazujúci doručovanie. Žalobkyňa tak zastáva názor, že jej pohľadávka bola v súlade s 563 Občianskeho zákonníka v čase postúpenia splatná v celom rozsahu, a teda medzi žalobkyňou a postupcom došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, z čoho jasne vyplýva, že žalobkyňa je v tomto konaní bez pochyby aktívne vecne legitimovaná.

2.3. V otázke aktívnej vecnej legitimácie v tomto konaní žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu § 92 ods. 8 Zákona o bankách ukladá. Dôvodila, že žalovaná bola v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a zároveň bolo preukázané, že bola postupcom vyzvaná na úhradu omeškaných splátok, a to výzvou zo dňa 23.1.2020. Poukázala aj na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 9 Cdo 165/2022, 8 Cdo 169/2020), ktorá pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, avšak iba za súčasnej podmienky, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie. Z uvedeného vyplýva, že oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti nemožno automaticky stotožňovať s písomnou výzvou banky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pretože relevantným bude obsah predmetného oznámenia o predčasnej splatnosti. Uvedený právny záver plne korešponduje s autonómiou vôle v súkromnoprávných vzťahoch, kedy nič nebráni subjektu práva spísať viacero právnych úkonov do jednej listiny. Ďalej odvolateľka poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 9 Cdo 165/2022, zo dňa 27.9.2023, podľa ktorého: „Ak banka klienta/dlžníka písomne vyzve na úhradu presne špecifikovanej konkrétnej sumy pohľadávky, možno takúto písomnosť považovať za výzvu pred postúpením, od ktorej doručenia musí uplynúť aspoň 90 dní a následne možno pohľadávku postúpiť, pretože dlžník bol upozornený na omeškanie s úhradou jeho peňažného záväzku. Z výzvy na zaplatenie nemusí výslovne vyplývať, že ak dlžník sumu neuhradí, veriteľ pristúpi k postúpeniu pohľadávky, musí z nej však byť bez akýchkoľvek pochybností zrejmá konkrétna špecifikácia pohľadávky, ktorú má dlžník uhradiť. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje, že uvedenú otázku okrajovo riešilo aj rozhodnutie sp. zn. 7Cdo/191/2021, z ktorého vyplýva, že za výzvu na plnenie pred postúpením podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách možno považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, ak jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie pohľadávky. V posudzovanom prípade právny predchodca žalobkyne, Poštová banka, a.s. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo 6. mája 2019 (č. I. 8 a nasl. spisu) postúpil na žalobkyňu pohľadávku žalovaného zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX. Na č. I. 45 spisu je založená výzva

právneho predchodcu žalobkyne adresovaná žalovanému na zaplatenie dlžnej pohľadávky zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 4. marca 2015, ktorá je právnym predchodcom žalobkyne datovaná dňom 16. januára 2017. Žalobkyňa súdu predložila i listinu z 13. februára 2017 adresovanú žalovanému (č. l. 18 spisu), ktorej obsahom bolo vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti úverovej pohľadávky zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo 4. marca 2015 ako aj výzva na zaplatenie dlžnej sumy, s ktorou bol žalovaný k 13. februáru 2017 v omeškaní. Súd prvej inštancie, ako ani odvolací súd nepovažovali takéto oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti za kvalifikovanú výzvu v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách s odôvodnením, že pre postúpenie pohľadávky v zmysle predmetného ustanovenia Zákona o bankách nestačí akákoľvek výzva banky na zaplatenie, ale touto výzvou musí banka klienta informovať, že po márnom uplynutí tejto lehoty bude oprávnená postúpiť pohľadávku na inú osobu. Ak teda odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozhodnutí vyslovil, že žalobkyňa predloženými listinami zo 16. januára 2017 a 13. februára 2017 vzhľadom na ich obsah a dátum vyhotovenia i doručovania nepreukázala splnenie požiadaviek v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pretože ich účelom bolo iba splnenie podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a nemajú žiaden vzťah k právnemu úkonu postúpenia pohľadávky, od ktorého žalobkyňa odvodzovala svoju aktívnu vecnú legitimáciu v spore, dovolací súd uzatvára, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nad rámec dáva dovolací súd ešte do pozornosti potrebu zaoberať sa otázkou, či žalovaný mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom mu doručovaných výziev postupcu zo 16. januára 2017 a 13. februára 2017 (bez ohľadu na to, či tak skutočne urobil), keď z obsahu súdneho spisu sa javí, že predmetné písomnosti boli žalovanému doručované na adresu uvedenú v Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX a žalovaný si ich v odbernej lehote neprevzal. Dovolací súd pripomína, že ak adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav vôle bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. V kontexte uvedeného najvyšší súd záverom konštatuje, že nie je možné považovať za správny právny názor odvolacieho súdu, že vo výzve podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách musí banka klienta informovať o možnosti postúpiť pohľadávku na tretiu osobu. Výzvou v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru za predpokladu, že dlžník mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom takéhoto adresovaného jednostranného právneho úkonu (§ 45 ods. 1 OZ)." Ďalej poukázala na uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 3 CoCsp 5/2022, zo dňa 3.1.2023, podľa ktorého: „Odvolací súd dáva do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/169/2020, z ktorého vyplýva, že za výzvu na plnenie pred postúpením pohľadávky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách možno považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, ak jeho obsahom je výzva dlžníkom na zaplatenie pohľadávky, z ktorej ale nemusí vyplývať, že ak dlžník sumu neuhradí, veriteľ pristúpi k postúpeniu pohľadávky v kontexte aj záverov prijatých na kolégiu občianskoprávneho úseku Krajského súdu v Košiciach dňa 6.4.2022." Odvolateľka dôvodila, že jej právny predchodca žalovanej zaslal oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 23.1.2020, ktoré v zmysle vyššie uvedeného predstavuje aj výzvu podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách a v konaní súčasne preukázal, že predmetná listina sa dostala do dispozičnej sféry žalovanej. V súvislosti s predloženou výzvou žalobkyňa uviedla, že sa jedná o kvalifikovanú výzvu banky žalovanej v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Obsahom tohto podania bola výzva postupcu, aby žalovaná uhradila dlžnú sumu. Žalobkyni preto nie je zrejmé, z akého dôvodu uvedená výzva postupcu nestačí a súd si vytvára vlastné podmienky, nakoľko § 92 ods. 8 Zákona o bankách pojednáva len o písomnej výzve banky (bez akýchkoľvek osobitých náležitostí) voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, resp. akejkolvek časti peňažného záväzku klienta, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Postup súdu, ktorým si „upravil“ zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách v rozpore so zákonom, keď uviedol, že žalobkyňa nepreukázala súdu existenciu výzvy postupcu v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, i napriek tomu, že vyššie súdne authority považujú za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, je podľa názoru žalobkyne v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží moci zákonodarnej (nie moci súdnej), nakoľko zákonné § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevyžaduje žiadnu výlučnú a samostatnú písomnú výzvu postupcu pred postúpením pohľadávky s upozornením spotrebiteľa na to, že je oprávnený pohľadávku postúpiť na iný subjekt.

2.4. Odvolateľka poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 11/2016, zo dňa 7.2.2018, podľa ktorého: „Pri ustanovovaní zákonných podmienok ochrany spotrebiteľa, dlžníka, je nutné dbať na vyváženosť právnej úpravy z hľadiska jednotlivých ústavných štandardov vrátane princípu právneho štátu. Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty." V tejto súvislosti žalobkyňa

poukázala aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.5.2020, sp. zn. 4 Cdo 9/2017, podľa ktorého: „Podľa ústavného konformného výkladu je preferovaná platnosť pred neplatnosťou právneho úkonu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 242/07.“

Ďalej poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.6.2017, sp. zn. II. ÚS 796/2016-65, podľa ktorého: „Právomoc všeobecných súdov vykladať zákony nemožno chápať tak, že by boli oprávnené vykladané ustanovenie zákona fakticky „novelizovať“. Išlo by totiž o porušenie ústavného princípu trojdelenia štátnej moci, z ktorého vyplýva, že právomoc meniť zákony patrí Národnej rade Slovenskej republiky ako orgánu zákonodarnej moci, nie teda súdom. Žalobkyňa má preto za to, že právny názor, aký v odôvodnení vyslovil okresný súd, nemá oporu v žiadnom zákonom ustanovení, nakoľko podľa jej názoru je nepochybne výzva zo dňa 23.1.2020 takou výzvou, na základe ktorej bol postupca oprávnený postúpiť pohľadávku na žalobkyňu. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách totiž vôbec neurčuje, že by malo ísť o samostatnú a výlučnú výzvu, ani žiadne jej osobitné náležitosti - ale práve naopak - ak sú kumulatívne splnené vyššie uvedené podmienky, tak potom k účinnému postúpeniu riadne došlo a žalobkyňa je v konaní aktívne vecne legitimovaná. Na základe uvedeného považuje žalobkyňa za nesporné, že v konaní bolo riadne preukázané, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ako ani § 17 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. S ohľadom na vyššie uvedené žalobkyňa nemôže súhlasiť so záverom súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie, nakoľko v súdenom prípade došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, a teda je v konaní aktívne vecne legitimovaným subjektom.

2.5. Odvolateľka odvolaciu súdu navrhla, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel, resp. aby rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania.

3. Ďalšie vyjadrenia do spisu doložené neboli.

4. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. septembra 2025; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.), rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

5. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v kontexte odvolacích dôvodov uplatnených žalobkyňou, predovšetkým, či súd prvej inštancie dospel k správne záveru v otázke nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne v konaní.

7. Odvolací súd preskúmaním odvolaním napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Žalobkyňa sa nestotožnila so závermi prvoinštančného súdu o nedostatku jej aktívnej vecnej legitimácie. Vecnou legitimáciou je stav, ktorý vyplýva z hmotného práva, kedy jedna zo strán civilného sporového konania (žalobkyňa) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, ktoré je predmetom sporu, je aktívne vecne legitimovaný a strana sporu, ktorá vystupuje na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti, je pasívne vecne legitimovaný subjektom.

8. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

9. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po

uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

10. Odvolací súd uvádza, že využitie dispozitívneho úkonu veriteľa vo forme žiadosti o splatenie celej pohľadávky predstavuje sankciu za omeškanie dlžníka s plnením splátok v podobe straty výhody splátok. Odvolací súd sa s tvrdením žalobkyne, že medzi pôvodnou žalobkyňou ako veriteľom a žalovanou dohoda o plnení v splátkach absentovala, a preto nebolo možné využiť možnosť žiadať splateného dlhu naraz, nestotožňuje. Z predmetnej zmluvy, jej bodu 1.4 (č. I. 31 a nasl. spisu) vyplýva povinnosť dlžníka splácať revolvingový úver v dohodnutých splátkach, a to v kalendárnom mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom bol čerpaný revolvingový úver. Odvolací súd poukazuje na to, že už v samotnej zmluve je, v súvislosti so splátkami uvedené, že (bod 1. zmluvy) výška mesačnej splátky je 3 % z aktuálnej výšky úverového rámca, splatnosť 1. mesačnej splátky: 10. deň v mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom bolo uskutočnené 1. čerpanie Revolvingového úveru. Z obsahu zmluvy taktiež vyplýva, že čiastočne išlo o účelový revolvingový úver, prvé čerpanie úveru je viazané na nákup tovaru alebo služby, cena tovaru alebo služby je 1.599,- €, z potvrdenia na č. I. spisu 46 vyplýva, že uvedená čiastka bola žalovanej poskytnutá dňa 27.3.2019. Prvá splátka tak bola splatná dňa 10.4.2019, čo vyplýva aj z výpisu úverového účtu na č. I. 44 a nasl. Z výpisu úverového účtu je taktiež zrejmé, že výška splátky bola stanovená v sume 48,- € a pozostávala zo splátky istiny vo výške 40,85 €, úrokov vo výške 4,61 € a poistenia vo výške 2,54 €. Takto určená splátka korešponduje s percentuálnym dojednaním výšky splátky. Odvolací súd taktiež poukazuje aj na bod 7.1 písm. a) zmluvy, kde si zmluvné strany dojednali pre prípad, že žalovaná ako klientka by neplnila svoje povinnosti riadne a včas splácať svoje záväzky voči banke, oprávnenie banky, okrem iného, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť revolvingového úveru. Z uvedeného vyplýva, že pôvodná žalobkyňa si, pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti splácať poskytnutý úver riadne a včas, dojednala ako následok porušenia tejto povinnosti vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, ktoré musí byť vykonané v súlade s § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Samotná zmluva upravovala túto možnosť, pričom aj z konania pôvodnej žalobkyne vyplýva, že postupovala v súlade s týmito ustanoveniami, keďže pristúpila k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka. V zmysle bodu 7.4. zmluvy si zmluvné strany dohodli, že ku dňu účinnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru je splatný celý dlh. Skutkové tvrdenie žalobkyne o tom, že k jednorazovému zosplateniu úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka nedošlo, ale išlo o výzvu veriteľa na splatenie dlhu podľa § 563 Občianskeho zákonníka, sa s ohľadom na uvedené skutočnosti odvolaciemu súdu javí ako účelové a ničím nepodložené. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie jednoznačne vyplynulo, že plnenie dlhu bolo dohodnuté v pravidelných mesačných splátkach. Nemožno preto akceptovať argumentáciu žalobkyne založenú na tom, že medzi pôvodnou žalobkyňou ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom nebolo dohodnuté plnenie v splátkach. Odvolací súd poukazuje na § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Z oznámenia zo dňa 23.1.2020 (č. I. spisu 47) podľa názoru odvolacieho súdu je zrejmé, že vyzýva k jednorazovému splateniu úveru z dôvodu nesplácania úveru riadne a včas, teda omeškania s úhradou záväzkov. Správne preto postupoval súd prvej inštancie, keď na posudzovaný prípad aplikoval § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka.

11.1. V súvislosti s otázkou aktívnej vecnej legitímácie mala odvolateľka za to, že postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu § 92 ods. 8 Zákona o bankách ukladá. Poukázala aj na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (konkrétne rozhodnutia sp. zn. 9 Cdo 165/2022, 8 Cdo 169/2020), ktorá pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, avšak iba za súčasnej podmienky, že jeho obsahom je aj výzva dlžníkovi na zaplatenie. V súvislosti s uvedenou otázkou odvolací súd poukazuje na právny názor vyjadrený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 V Cdo 4/2025, zo dňa 30.7.2025, podľa ktorého „Zo zhora uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu a ich rozboru vyplýva, že v spore nastolenou otázkou sa najvyšší súd už zaoberal“, pričom prevažne rozhodovacia prax dovolacieho súdu (senátov 2 C, 4 C a aj 8 C) zastáva názor, že „Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní s plnením peňažného záväzku. Predmetnou výzvou nemôže byť výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný“. Takýto výklad je podľa veľkého senátu najvyššieho súdu súladný s princípom zvýšenej ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských veciach (ktorý

vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán) a tiež zodpovedá základnému výkladovému pravidlu zakotvenému v spotrebiteľskom práve v § 54 Občianskeho zákonníka. Možno k nemu dospieť tak gramatickým (jazykovým), ako aj systematickým výkladom ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách a tiež so zreteľom na zmysel právnej normy. Predmetné ustanovenie poskytuje ochranu klientom banky (a teda aj spotrebiteľom). Jeho cieľom a účelom je umožniť klientovi, aby po upozornení na právo veriteľa postúpiť pohľadávku na iný, hoci aj nebankový subjekt (nepodliehajúci dozoru NBS, čo nemusí byť v záujme spotrebiteľa), mal možnosť tomuto postupu účinne zabrániť tým, že vo výzve vyčíslenú výšku pohľadávky dodatočne uhradí (viď úmysel zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe k zákonu o bankách). Ešte predtým ako sa banka rozhodne vzniknutú pohľadávku postúpiť musí nevyhnutne v prvom rade realizovať kroky predpokladané v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a teda musí predovšetkým platne zosplatiť svoju pohľadávku a až následne môže realizovať kroky k jej postúpeniu v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Prvým zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky je teda existencia splatnej pohľadávky alebo jej časti, čo tiež predpokladá výzvu „meškajúcemu“ spotrebiteľovi, avšak povahou a účelom odlišnú, než akú má na mysli ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upravuje za akých podmienok môže banka žiadať o zaplatenie celej pohľadávky; ide o kumulatívne podmienky, a to nesplácanie úveru po dobu troch mesiacov a upozornenie spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Naproti tomu ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách má postavenie lex specialis k § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže sprísňuje všeobecné podmienky ustanovené v Občianskom zákonníku požadované pre platnosť postúpenia pohľadávky. Zákonodarca prostredníctvom stanovenia prísnejších podmienok pre postúpenie pohľadávky chráni klienta pred tým, aby ním poskytnuté informácie týkajúce sa jeho osoby a pomerov neboli postupované bez žiadnych zákonných obmedzení, a preto pred samotným postúpením stanovil povinnosť banky spotrebiteľa/dlžníka o tomto zámere informovať. Ak by zákonodarca zamýšľal spojenie povinností banky do jedného právneho úkonu, tak by to explicitne uviedol v zákone, alebo by jednotlivé ustanovenia prepojil odkazom. Na podporu zhora uvedeného/prezentovaného výkladu najvyšší súd poukazuje aj na svoju doterajšiu (už citovanú) judikatúru v zmysle ktorej „ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon (R 60/2018)“. Napokon aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (viď uznesenie zo dňa 20.6.2018 č. k. IV. ÚS 371/2018-43) taká interpretácia spotrebiteľskej legislatívy, ktorá akcentuje princíp zvýšenej ochrany spotrebiteľa a ochranu zmluvnej spravodlivosti je aj v súlade s požiadavkou stanovenou v § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nemožno ju hodnotiť ako interpretáciu, ktorá ide nad rámec zákona. Logicky v súvislosti s predmetným výkladom sa vynára aj otázka, aké náležitosti by mali byť obsahom výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Podľa názoru veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, obsahom výzvy banky podľa ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách má byť aj zamýšľaný/pripravovaný zámer banky previesť existujúcu pohľadávku (uvedením jej výšky) zo spotrebiteľskej zmluvy na inú osobu, s upovedomením že tak môže urobiť aj bez súhlasu klienta/spotrebiteľa, a to aj mimo bankového sektora."

11.2. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené považuje odvolací súd záver súdu prvej inštancie o absencii výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách a z neho vyplývajúci záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v prejednávanej spore za správny. Keďže súd prvej inštancie správne postupoval, ak žalobu žalobkyne zamietol, odvolací súd postupom podľa § 387 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

12. Ako správny potvrdil odvolací súd aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania, postupujúc podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaná mala síce v konaní plný procesný úspech, ako však vyplýva zo spisu, žiadne trovy jej nevznikli.

13. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., žalovaná bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná, mala by preto nárok na náhradu trov konania, v odvolacom konaní však zostala pasívna a ako vyplýva zo spisu, žiadne trovy jej nevznikli, preto jej odvolací súd nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

14. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).